

maa forsyne dem med Frimærker og maa føre et Regnskab eller Register over hvad de Breve koste, som befordres i Statens Anliggender; men det store Gode, som opnaaes derved, er, at Staten ikke vil komme til at bære en Udgift for Mange, som selv skulle bære den. Det kan ikke undgaaes, at Staten nu maa betale mange Breve, som de Private skulde være forpligtede til at betale, og det er at vente, at naar den Foranstaltning træffes, at Portofriheden skal ophøre, saa ville ogsaa de Misbrug, som nu finde Sted i denne Retning, med det Samme være fjernede; da vil enhver Embedsmænd have Opfordring til at paase, at saadanne Breve ikke komme til at falde Staten til Last; men det vil være hans ligefremme Pligt at vaage over, at Enhver, som forlanger en saadan Besørgelse i egne Anliggender, uagtet den skal gaae igennem Statens Embedsmænd, kommer til at udrede de dermed forbundne Udgifter, og jeg maa bede lagt vel Mærke til, hvad Udvalget i sin Betænkning har sagt med Hensyn til Indretningen med Frimærker, at derved vil opnaaes en stor Lettelse i denne Henseende. Det er derfor virkeligt ikke en saadan foregribende Lovbestemmelse, som den ærede Landstingsmand, der sidder ligeoverfor mig, den 3die for 6te Kredts (Orholm), har meent; det er ingen saadan foregribende Lovbestemmelse, der i nogen Henseende kan indvirke saa forstyrrende, som han har antaget, og, naar han fremdeles har bemærket, at man skulde være varsom ved at rive det gamle Huus ned, saa skal jeg dertil kun svare ham, at, naar det gamle Huus er fuldt af Brøst og Mangler, saa er det dog bedst at faae det ryddet af Veien jo før jo hellere. Naar han ellers vil tale om et gammelt Huus i Postindretningen, saa maa jeg tillade mig at vise ham tilbage til det endnu ældre Huus, hvorved Postindretningen er blevet bestemt i Danmark, det er Forordningen af 1694. Dengang da man byggede dette Huus, da havde man ingen Portofrihed eller Portomodification; den Forordning gik ud fra, at Portoen skulde betales af Alle, som vilde benytte Postvæsenets Befordring, være sig det Offentlige eller Private, og det er, som jeg før har tilladt mig at bemærke, vistnok det

eneste Rigtige, at man holder hine to Gjenstande skilte fra hinanden. — Jeg troer derfor ogsaa, at jeg kan svare den ærede 1ste Landstingsmand for 5te Kredts, at han slet ikke behøver at være angstelig, om han ogsaa troer, at man i dette Spørgsmaal skal komme til at hugge Knuden over. Det er vistnok i og for sig selv en Sag, hvort der ikke kan være Anledning til nogen Angst i nogen som helst Henseende, og, forsaavidt Udvalget er kommet til at udtrykke sig paa den Maade, at man skulde hugge Knuden over, saa er det skeet derved, at den høitagtede Finantsminister selv, da han forelagde Lovudkastet, har ytret sig, som om han troede, at man dog tilsidst maatte komme til at tye til dette Middel. Jeg mener, at det kan og bør ikke betragtes som noget Færligt; thi det er kun foranlediget ved alle de Forvillinger, som denne Sag er kommet ind i netop derved, at man er gaaet ind paa et urigtigt Princip og har tilstaaet Portofrihed i Tilfælde, hvor der ikke burde være tilstaaet, hvorved man nu, saa at sige, er blevet faaledes siltret ind i det Hele, at man ikke kan komme ud af det igjen uden at tilintetgjøre alle disse Bestemmelser paa eengang og fastsætte almindelige og bestemte Regler for, i hvilke Tilfælde Staten skal bære de Udgifter, som Befordringen af dens ffrevne Meddelelser gjøre nødvendige. Jeg kan ikke Andet end ogsaa fra dette Synspunkt ansee det for rigtigt og overeensstemmende med Statens Lær, at man med det Samme, man giver en Lov om Postforsendelsen, ogsaa vedtager en Bestemmelse med Hensyn til Statens Breves Besørgelse, og de Undtagelser, som i denne Henseende ville være nødvendige, kunne, som jeg allerede har antydnet, skee paa den Maade, at Udgifterne dertil normeredes ved Finantsloven. Dersom der havde været saadanne bestemte Retninger, i hvilke denne Portofrihed skulde tilstaaes, som enten for Kongens, Ministeriets eller andre Breves Besørgelse, og dette havde ligget klart og tydeligt for, saa vilde Udvalget vist ikke have undladt allerede nu, ved at tilraade Thinget at vedtage det øvrige Fornødne, med det Samme at tilraade at tilføie disse Undtagelser; men der har ikke foreligget og kunde efter Sagens Bestaendighed